Geloven in de ander. Samen één missie

Door de coronacrisis is dit jaar de Pinksteractie voor de Week Nederlandse Missionaris (WNM) komen te vervallen. Toch willen wij nog graag aandacht vragen voor het goede werk dat zij doen en u kunt dit ondersteunen door rechtstreeks geld over te maken op de rekening van de WNM: NL30RABO 0171 21 1111 of ga naar de website www.weeknederlandsemissionaris.nl en doneer online.

De Week Nederlandse Missionaris zet zich in voor Nederlandse missionarissen en missionair werkers. Dit jaar staan broeder Jan Heuft, en missionair werker Colinda Janssen centraal in de campagne. Zij zetten zich met hart en ziel in voor de ander, net als honderden missionarissen en missionair werkers wereldwijd. Vanuit hun geloof gaan zij de strijd aan tegen armoede en onrecht. Samen gaan zij op zoek naar perspectief en hoop, op weg naar een betere toekomst en een wereld waarin iedere mens meetelt.

Broeder Jan Heuft: 'Missie is samen op weg zijn'.
Broeder Jan (80) leidt in Algiers een organisatie die gestrande migranten ondersteunt. De missionaris zorgt ervoor dat de kinderen van vluchtelingen naar school kunnen gaan. Wat veel Nederlanders niet weten is dat de grens van Europa is verlegd naar Algerije en daar komen veel vluchtelingen niet doorheen. De migranten die illegaal in het land verblijven doen vaak gevaarlijk werk op bouwplaatsen. 'Dan vindt er weer een razzia plaats van de politie en worden er mensen opgepakt. De vrouw blijft achter met de kinderen,' vertelt hij. De dagelijkse strijd om te overleven is groot. De vluchtelingen maken veel mee en leven in grote armoede. Broeder Jan steunt de mensen. 'Missie is naar de ander toegaan en samen op weg zijn. De ontmoeting met de ander is een verrijking.'

Angst
Broeder Jan bezocht onlangs een gevangenis op zo'n 150 kilometer afstand van Algiers. Hij werd er met lichte paniek ontvangen. 'De angst bij de Algerijnen om door buitenlanders met het coronavirus besmet te worden is groot.' Het verliep desondanks goed. Hij moest zijn handen wassen onder een kapotte kraan, twee meter afstand houden tot de gedetineerden en een mondkapje opdoen. 'Het is met veel vriendelijkheid en gezamenlijk lachen goed afgelopen,' vertelt hij.
Broeder Jan begeleidt ook stervende migranten in het ziekenhuis. Mensen die duizenden kilometers van huis zijn. Voor velen is hij de enige aan wie zij zich kunnen vasthouden. 'Ik begeleid mensen die tussen leven en dood staan en probeer hen te laten voelen dat zij erbij horen.'

Colinda Janssen: ‘Dit is wat ik moet doen’.
Missionair werker Colinda Janssen (50) leeft in Liberia op de missiepost van de Sociëteit der Afrikaanse Missiën (SMA), met steun van de Week Nederlandse Missionaris. Het is één van de armste landen waar de mensen kampen met de gevolgen van de jarenlange burgeroorlog en de ebolacrisis. Toen in maart de gevolgen van de coronapandemie ook in Liberia voelbaar werden door enorm gestegen voedselprijzen en een tekort aan brandstof, kwam Colinda met het laatste vliegtuig terug naar Nederland.
Het liefst was Colinda in Liberia gebleven, maar het werd er voor haar te gevaarlijk. Geen diesel betekent ook geen generator en daarmee had zij geen stroom. ‘Ik kon mijn mobiel niet meer opladen en was afgesloten van de bewoonde wereld,’ vertelt zij. Liberia importeert vrij veel goederen en is een duur land. Als daar schaarste bovenop komt met stijgende prijzen, loopt zij als blanke vrouw extra gevaar om door criminelen overvallen te worden. ‘Toen moest ik met pijn in mijn hart besluiten om (tijdelijk) naar Nederland terug te gaan.’

Missiepost
Sinds eind 2015 is zij uitgezonden naar Tubmanburg. Elke dag komen mensen naar de missiepost waar zij met drie SMA-priesters woont. De vrouwen uit de hele regio weten Colinda te vinden. ‘De moeders komen voor allerlei zorgvragen, zoals voor hulp als een kindje ziek is of gehandicapt, of als het ondervoed is.’ Voor haar was het de aanleiding om het Ma-Hawa-project op te starten, waarbij ze voedselpakketten uitdeelt in verschillende dorpen en medische zorg verleent. ‘Als kinderen die verzwakt zijn door ondervoeding weer zijn aangesterkt en weer kunnen lopen, maakt mij dat gelukkig,’ vertelt ze.

Corona
Voor het coronavirus was Colinda niet bang. ‘De Liberianen hebben in januari meteen maatregelen genomen,’ vertelt zij. De emmers met chloorwater om de handen te wassen stonden snel klaar, ook in haar tuin. Terug in Nederland zit Colinda niet stil. Met een beschermingsbril op, mondkapje voor, handschoenen en beschermende kleding aan begint zij aan haar dienst op de corona-afdeling in Apeldoorn. Daar zorgt zij voor de dementerende coronapatiënten, die uit het ziekenhuis komen. Totdat zij weer terug kan naar Liberia.